

Tredje söndagen i fastetid 2022

Bara Gud är helig. Bara Gud själv kan ge oss en aning om vad hans helighet är. Det måste vara något som övergår allt vad vi människor kan fatta och förstå. Vi är för små, för vanmäktiga, för syndiga. Ändå är det Guds stora längtan att få dela med sig av sin innersta verklighet, av sin helighet. Därför har han skapat oss. Därför är vårt liv en enda längtan och strävan efter att få bli vad vi egentligen är i Guds ögon: heliga och obefläckade. I dagens första läsning ser vi hur Mose får möta och överväldigas av denna helighet i den brinnande busken. ”Han såg att busken brann av elden, och att busken ändå inte blev förtärd” (2 Mos 3:2). Guds helighet och kärlek är som en förtärande eld. Har vi en gång drabbats av den är vi alltid märkta av detta. Heligheten kan inte lämna oss oberörda. Den gudomliga kärleken har satt sitt brännjärn på oss och kan inte släppa greppet om oss.

”Kom inte närmare! Ta av dig dina skor, du står på helig mark” (2 Mos 3:5). När Gud berör oss med sin helighet blir marken där vi står helig mark. Vår verklighet berörs och förvandlas till en ständig mötesplats med den Gud som har skapat allt och vill förvandla allt. Också oss syndare vill han göra heliga. Sannerligen ett sisyfos-arbete! När Guds helighet drabbas oss med all sin kraft, blir vi först naturligtvis livrädda. Vi darrar i knäveckan och i vårt innersta. Hur kan vi med alla våra synder och brister bestå inför denna förtärande eld? Nej, vi kan inte bestå, den gamla människan i oss måste förgås och den nya födas fram. Liksom Mose dolde sitt ansikte ”ty han fruktade för att se på Gud” (2 Mos 3:6) får vi sjunka ner i tillbedjan inför Guds helighet. Det är denna grundattityd som vi kallar gudsfruktan. Det märkliga med den är att den fördriver alla våra rädslor för allt annat som annars kan plåga och ansätta oss. Mänsklig rädsla som så ofta lamslår och hämmar oss kan renas och förvandlas till gudsfruktan, som leder oss till att överlåta oss i hängiven kärlek till den levande Guden.

För någon vecka sedan deltog jag i ett samtal med en luthersk präst och en judisk rabbin om helighet. Jag tror att vi alla var helt eniga om en sak: helighet har blivit en bristvara i vår sekulära omgivning. Människan är skapad för att tillbe och hänga sig åt den helige Guden. När hon inte kan eller vill göra det, är risken stor och ofrånkomlig att hon tillber något annat och försöker se det som heligt och omistligt. Alla totalitära ideologier bygger på det. Materialism och hedonism likaså. Människan är skapad för det heliga och kan inte finna sin sanna identitet utan detta. Mose ville veta Guds namn och han fick verkligen svar på tal: ”Jag är den jag är” (2 Mos 3:14). I Bibelns värld uttrycker namnet vår djupa identitet. Därför är människans egentliga namn också ”jag är den jag är”, eftersom hon är skapad till Guds avbild. Bara jag är just den jag är. Vi är inte kopior utan original. Hur många människor det än har funnits och skall finnas så är de alla unika och

olika. Guds mysterium är oändligt och kan återspeglas i oss på oändligt många sätt. Guds helighet kan också stråla fram i oändliga variationer och tonarter. Allt skapat kan få del i denna kosmiska lovsång till Guds helighet: "Prisa honom, sol och måne, prisa honom, alla strålande stjärnor" (Ps 148:3).

"Gud, ursprung till all kärlek, upphov till allt gott, du visar oss botens, börens och barmhärtighetens väg ut ur vår mänskliga vanmakt" (kollektbön). Genom den förtärande eld som Guds helighet är vill han rena och förvandla oss. När Gud blir människa i Jesus Kristus ger han oss både undervisning på det inre och yttre planet om hur i skall göra. Just i denna fastetid får vi följa de tre B:nas väg: boten, bönen och barmhärtigheten. Därför är det viktigt att vi övar oss så grundligt i detta under dessa fyrtio dagar att vi sedan fortsätter av bara farten. Just nu när vi lever i skuggan av detta fruktansvärda krig i Ukraina och ser hur miljoner flyktingar sprids utöver världen, kommer bönen, boten och barmhärtigheten oss så nära. Vi kan liksom inte komma undan med hedern i behåll, om vi inte tar detta på djupaste allvar. "Om ni inte omvänder er, skall ni alla mista livet" (Luk 13:5), säger Jesus för att inskräpa allvaret i vår omvändelse.

Helighet bär alltid frukt. Mose blir förvandlad vid mötet med Guds helighet i den brinnande busken. Vi som fått ta emot Guds helighet i vårt dop, där vi blir ett heligt tempel åt Gud, har fått ett outplånligt sigill inristat i vårt innersta. Vi har fått en värdighet som gränsar till det oändliga. Men frågan är alltid om vi lever i enlighet med vår värdighet? I dagens evangelium talar Jesus om fikonsträdet som inte bar frukt på tre år. Det är så lätt för oss att gå på tomgång, att förtorkas och förytligas. Vi behöver ständigt detta levande vatten, denna heliggörande nåd för att bära frukt, frukt som består till evigt liv. Mötet med den levande och helige Guden måste ständigt på nytt sätta vårt hjärta i brand, så att vi låter oss förtäras av Guds kärlek och helighet. Vi får inte dra oss undan den brinnande busken.

Gud kan komma in i vårt liv på så många sätt. Buskar och fikonsträd, öknar och berg, ja, båtar och motorcyklar, allt under solen kan i princip hjälpa oss på vår jordiska pilgrimsfärd på väg mot den eviga härligheten. Bara där kan vi se Guds sådan han är. Bara där kan vi förstå vad helighet är. Bara där kan vi komma "Jag är den jag är" nära. Härnere får vi nöja oss med tecken och avbilder som ger oss en aning om den Helige. Allra närmast kommer han oss i det Allraheligaste, i altarets sakrament, där Jesus möter oss i hela sin gudamänskliga verklighet för att helga och förvandla oss. Låt oss i denna heliga fastetid göra allt vad vi kan för att öppna oss för Guds heliga mysterium, som vill förvandla och förtära oss, så att vi bär frukt, frukt som består till evig tid.